

работи; но не отчаяхъ ги. Христа земахъ въ четата си, а Иванча испроводихъ съ писмо до Н. Балкански. Когато дойдохъ въ Сливенъ, то приятелите ми донесоха в. »Македония.« Какво да четешъ! »Тотйовата чета била разбиена при Върбовка; а Тотйо, съ останалите си другари, заминалъ за Стара-планина,« казваше вѣстникътъ. Азъ си помислихъ, че Тотйо ще да дойде на опредѣленното мѣсто при Ханъ-боазъ, и за това испроводихъ Желя (съ 20 души) да го посрѣшне и ако има ранени, то да ги донесе при мене на твърдишките-планини. Желйо отиде, а азъ останахъ около Сливенъ, за да са вида и да са споразумѣя съ забалканските бжлгаре. Дойдоха при мене хора изъ Пловдивъ, изъ Ямболъ, изъ Карнобатъ и изъ Желѣзникъ, за да ма попитатъ време ли е да захванеме бунтътъ. Азъ имъ казахъ, че не е време и че трѣба да са приготвиме за до година. Послѣ една недѣля азъ са извѣстихъ, че Тотйо билъ ударенъ изново отъ потерята въ тревненскиятъ округъ при село Елово и че изгубилъ писарьтъ си. Нашите младежи изъ Сливенъ са исполашиха. Една вечеръ азъ ги намѣрихъ въоружени надъ Сливенъ, на планината Бжлгарка. Между тѣхъ имаше и пловдивци, и желѣзничене, и казанлъчене. Тие момчета са бѣха рѣшили да събератъ селѣните, да ударатъ на турската махада въ градътъ и да запалатъ конаците. — »Какво сте намислили да правите?« попитахъ азъ. — »Да са биеме за своята свобода,« отговориха тие. Прегледахъ имъ оружието. Това оръжие бѣше старо, фишеците не бѣха добри, барутътъ не хелаше, а момчетата бѣха още млади. Може ли да са воюва съ по-